

Úgy evett volna egy kis csokoládét,
egy marék diót, de leginkább mégis kenyeret.
Ott, negyvennégyben a Duna partján,
a hársak alatt.

Az est lopva meghozta a telet,
s hogy ne fázzon, magára húzta zubbonyát,
füttyörészte kedvenc dallamát,
de belül reszketett.

Másnap agyonlőtték.
A felhők, s a fák hosszan siratták,
talán még mindig zokognak.

Fehér kavicsot ejtek a Duna vízébe.
Mondd, mi mindent kellett már
végignéznie a csillagoknak?